

SCHERVEN

HARM STAPERT

HEBBEN

VERHALEN

GELUK

ZONNEBEET INSECTENSTEEK

Hoogzomer! Ik rek me uit in de lichte lucht, en voel dat ik gelijk kan poepen. Ik voeg de daad bij het woord, en ga meteen weer naar buiten. Ik open de schuurdeur, om een tuinstoel te pakken. Er fladdert een vlinder naar buiten. Stel je voor; je zit een nacht opgesloten terwijl je, pakweg, maar drie dagen te leven hebt. Hij zeilt de blauwe hemel in, zoals alleen vlinders dat kunnen.

Vandaag ben ik alleen thuis, heer en meester in de tuin, zelfs de klapstoel doet niet moeilijk. Mieren werken hoopjes zand tussen de tegels naar boven, en leggen een snelweg aan onder mijn stoel. Een bromvlieg met één vleugel kruipt doelloos rond. Kan de vleugel door een ander insect afgebeten zijn? Misschien heeft hij zomaar een vleugel verloren, of is hij ergens achter blijven haken. Of is dit het begin van zijn stervensproces? Dat sowieso, hij zal niet kunnen overleven met één vleugel.

Een metertje van me vandaan zie ik iets wat ik niet kan bevatten. Een vlieg, die een spin met zich meetrekt. Ik kan me nog voorstellen dat een spin een vlieg met zich meetrekt, maar niet andersom. Hoe is dat te verklaren? Met welk doel trekt een vlieg een spin mee? Het is raar en toch gebeurt het, vlak voor mijn ogen, hier op mijn eigen terras. Ik vermoed, dat ook een bioloog hier geen antwoord op heeft en het is maar zeer de vraag, of hij of zij zich de vraag wel eens gesteld heeft. Dus, geachte dames en heren van de wetenschap: wat moet een vlieg met een dode spin?

Koffie, ochtendkrant erbij. Papier bestond altijd al in de natuur, gemaakt door wespen van alle tijden. Nog voordat de mens, of wat daarvoor door moest gaan, op aarde rondliep. Want; wat zie ik? Wespen knagen aan mijn rietmatten. Ze slopen ze laagje voor laagje, en het geeft een hoop herrie. Ze maken papier van riet om er hun nest mee te bouwen, is mijn voorlopige conclusie; ze bouwen het niet van een stof die ze zelf afscheiden.

Op het terras kruipt een blinde vlieg rond, hij volgt bij benadering de route die Alexander de Grote met zijn leger aflegde. Misschien is het een idee om mezelf een insectenverdrijver aan te schaffen, voorzien van een Duits TUV-keurmerk? Ik kan me verdorie voor geen meter op de sudoku concentreren.

Op de staander van de pergola zit een vlieg met blauwgroene metaalglans, in een zonnevlek. Hij doet zich oh zo mooi voor, de strontvlieg. Blaadjes van de klimop, schuin boven hem, bewegen in het zuchtje wind. Hij viel me op omdat ik hem zag wegvliegen, terwijl hij op hetzelfde plekje zat toen ik weer opkeek uit mijn krant. Het is zijn vaste stek, zijn uitvalsbasis. Af en toe stijgt hij op, en schrijft een snelle acht in de zinderende lucht. Ik zie dat hij opvliegt, zodra een soortgenoot of een ander insect in de buurt komt; dan tollen ze om elkaar heen. Wat ik eigenlijk zie is een stealth bommenwerper op hoge poten, klaar voor zijn vernietigende missie.

Er staat een stukje in de krant met de kop: "Grillige vlindervlucht schudt roofdieren af." Proefondervindelijk vastgesteld door een gedragsbioloog, een evolutiebioloog en een filosofiepromovendus, nadat ze van 19 soorten vlinders en 25 soorten motten de achtervleugels hadden afgeknipt. De wetenschap, ach de knappe wetenschap.

Misschien moest ik maar eens een glas koud bier nemen, en minderen met het lezen van kranten. Alleen 's zaterdags bijvoorbeeld, en die van maandag voor de sportverslagen.

'Schat, wat eten we vandaag? Gefrituurde hommels, op een bedje van bieslook, in een mierzure room?'

Blij dat ik in bed lig, met de vrouw. Voor de achterliggende persoon, wie anders, het bekende probleem van de arm die bekneld dreigt te raken of onder me, of tussen ons in. Een keus uit twee kwaden, en jij bent moe. Ik leg mijn hand op je buik, meeverend met je ademhaling. Je ademt luid, half in slaap. Door de druk van je achterste wordt mijn pik verlangend hard. Ik steek een vinger, de op één na langste die ik heb, onder het elastiek van je slipje, en maak een excursie over de gleuf die gesloten is.

'Mm' doe je binnensmonds, maar je bent al weg,
onbereikbaar.

Ik speel het spel met je navel. Ik ga van ergens op je buik
vandaan op trektocht door het naakte landschap, dat geen
enkele bescherming biedt tegen de felle zon. En zeker niet
tegen het jachtvliegtuig dat eerst een insect leek, maar
dichterbij gekomen een monster blijkt, dat van plan is om mij
te verpletteren. Goddank kan ik me op tijd in een kuil laten
vallen, de enige in de wijde omtrek!

Soms mis ik de kuil, met kogels doorzeefd sla ik tegen de
vlakke. Maar, al ben ik dan ook dood, ik registreer feilloos de
schaduw van vogels die hoog boven mij in de lucht cirkelen. En
mijn hersens de piloot in zijn cockpit; of hij tevreden kijkt, en
of ik hem ken. Plus een inspectie van mijn geslachtsdeel, of het
er nog is. Zo snel krijgen ze me niet klein. Wat denk je, die is
gek.

PIONIER ONTMOET PIONIER

Het uur van haar vertrek is aangebroken. Het erts is geladen, de boordinstrumenten zijn gecontroleerd. Ze gaat rond op de gedenkplaats, staat zwijgend stil bij de eerste steen. De hele kolonie is uitgelopen, verzameld voor de uitgang van de sluis. Ze schudt eenieder kort en krachtig de hand, zoals ze gewoon is. Met de kinderen wisselt ze geheimtaal uit en grapjes. Dan draait ze zich resoluut om, en neemt plaats in de drukkamer. Ze kijken haar op de rug, de levende legende die ze is.

‘Hallo aarde, hier pionier.’

().

‘Hallo aarde, hier pionier.’

‘Hallo pionier, ontvangen u.’

‘Adam’ mummelt ze, ‘toevallig?’

‘Hallo pionier, eh... ze hebben mij gevraagd, of ik je binnen wilde halen.’

().

‘Maak je niet te sappel, op mijn voorstel is het ontvangstcomité goeddeels gehalveerd.’

‘Adam: hoeveel?’

‘Eh... laten we zeggen... enkele tientallen?’

‘Over en sluiten!’

Ze ziet zijn verbouwereerde kop voor zich, lacht, en maakt koffie.

‘Hallo pionier, mars hier.’

‘Hallo mars, ontvang je.’

'Sorry dat het zo lang duurde, maar we wilden zekerheid.'

'Zekerheid waarover?'

'Je wordt gevolgd door een object uit Orion, met nagenoeg hetzelfde vluchtschema.'

'Oh? En wat mag dat zijn?'

'Geen flauw idee. Waarschijnlijk een kleine sonde, maar we hebben hier niet de meest geavanceerde analyseapparatuur.'

'Goed. Geef me wat je hebt, relais 1.'

().

'Hallo pionier? We hebben de info verzonden. Sorry, we hadden je van ganser harte een rustige, laatste trip gegund.'

'Hallo mars... dank je.'

Ze instrueert een rendez-vous tot op honderd meter. Ze stelt de boordcamera in, en verbaast zich.

'Hallo aarde, hier pionier.'

'Hallo pionier, Adam hier.'

'Ik breng bezoek voor je mee: de Pioneer 10.'

'De Pio... wat?'

'De Pioneer 10. Kun je 't voor me opzoeken? Een antiek geval van nog geen drie meter, vorige eeuw.'

().

'Hallo pionier, ik zoek het archief erop na.'

().

'Hallo pionier, eh...'

'Ja?'

'Weet je het zeker?'

'Ja. Wat krijgen we nou, Adam. Wie denk je dat je voor je hebt? Ik mag dan oud zijn, maar nog niet dement.'

().

'Nou? Voor de draad ermee.'

'Eh... nee. Maar dit is onmogelijk.'

'Oh? Wacht, ik stuur je de beelden.'

().

'En?'

'Tss...'

'Overtuigd?'

'Ja.'

'Mooi, lepel maar op.'

'Pioneer 10. Gelanceerd op 2 maart 1972, 250 kilo wegende ruimteverkenner, ontwerplevensduur 21 maanden, uitgerust met een 8 watt radiozender.'

'En verder?'

'Bezocht Jupiter. Eerste robot die het zonnestelsel verliet.'

'Hm, er staat me zoiets bij van de lessen over de geschiedenis van de ruimtevaart. Zeg, dat was 't?'

'Ik zoek nog.'

'Tot zo dan, over en sluiten.'

Ze laat haar complete verzameling sensoren erop los, ze inspecteert de robot vanbinnen en vanbuiten. Ze schrikt. Ze kijkt nog eens, en denkt diep na. Probeert zich de inhoud van enkele lessen over de geschiedenis van de ruimtevaart voor de geest te halen. Ze schudt ongelovig haar hoofd en schiet in de lach. 'Eindelijk gerechtigheid' hikt ze, en veegt zich de tranen uit de ogen.

'Hallo pionier, Adam hier.'

'Hallo Adam, ontvang je.'

'Beetje bekomen van de schrik?'

'Ik wel, ja hoor, en ik heb me bedacht: roep de voltallige feestcommissie maar bijeen, voor mijn part de hele wereld.'

'Serieus?'

'Ja. Maar vertel eens, wat heb je?'

'Het was de robot met een boodschap aan boord voor buitenaardse beschavingen: een plaquette van 15 bij 22 centimeter, met afbeeldingen van een man en een vrouw, de locatie van de aarde, en enkele toen geldende fundamenteel wetenschappelijke gegevens. Wil je de afbeeldingen?'

'Jazeker, relais 2.'

().

'Ik heb ook nog wat kranten voor je. De Daily News kopte: "Naaktfiguren en diagram in aardse boodschap aan andere wereld." In de Inquirer een afbeelding op de voorpagina, en verderop een massa ingezonden brieven: "Gaat porno nu ook al de ruimte in?" Maar ook kritiek, omdat de tekening van de vrouw onvolledig is, zonder enige aanduiding van haar geslacht. Omdat de Griekse beeldhouwkunst ook geen, eh...'

'Precies, ik dacht al zoiets. Adam, ik kan je vertellen dat we eindelijk zekerheid hebben over het bestaan van een buitenaardse beschaving: ze bestaat!'

'Hoe-'

'Ik heb de robot doorgelicht, hij is in goede staat en-'

'Hoe heb ik 't nu met je, Eef? Ben je gek geworden of zo? Het is natuurlijk heel bijzon-'

'Adam?'

'Ja.'

'Doe me een lol, en bekijk de plaquette. Ik stuur je mijn versie...'

().

'...heb je 'm? Leg ze nu eens naast elkaar. Het is een makkie, één verschil maar.'

().

'Keurig sneetje, nietwaar? Subtiel, en met gevoel voor humor, dat moet je ze nageven.'

().

'Adam?'

().